

Jurisprudentiebulletin

2011, aflevering 8
Nummers: 172 – 198

Vordering benadeelde partij en schadevergoedingsmaatregel:

JBS 2011, nr. 172

Rb. Alkmaar 4 augustus 2011

LJN: BR6175

Vordering benadeelde partij voor kosten rechtsbijstand ten behoeve van de strafzaak. Rb. wijst €3.051,72 toe. De kosten voor de bijstand ten behoeve van de beklagzaak (art. 12 Sv) worden buiten beschouwing gelaten. Reiskosten conform Besluit tarieven in strafzaken.

JBS 2011, nr. 173

Rb. Roermond 9 augustus 2011

LJN: BR4339

1. Vervanging sloten van het ouderlijk huis van het slachtoffer omdat de huissleutels waren weggeraakt is rechtstreekse schade.
2. Schadevergoedingsmaatregel opgelegd met (slechts) één dag vervangende hechtenis, zonder nadere motivering.

JBS 2011, nr. 174

Rb. Leeuwarden 11 augustus 2011

LJN: BR5321

1. Onevenredige belasting. Omzetsderving en kosten ziekteverzuim vereisen nadere onderbouwing. Aanhouding van de zaak levert een onevenredige belasting op.
2. Vergoeding bril van werknemer door werkgever wordt door rb. blijkbaar als rechtstreekse schade aangemerkt.

JBS 2011, nr. 175

Hof Leeuwarden 19 augustus 2011

LJN: BR5344

Oplichting met verhuur vakantiewoningen in Spanje. Hof stelt de door verdachte te vergoeden overnachtingen voor alle benadeelden op drie (voor aangifte doen en vervangende accommodatie zoeken).

JBS 2011, nr. 176

Hof Leeuwarden 22 augustus 2011

LJN: BR5512

Bedreiging van politieambtenaar. Dat het slachtoffer een ervaren politieambtenaar is en gewend is om met agressie om te gaan, brengt in het licht van de buitengewone bedreiging die verdachte jegens hem heeft geuit niet mee dat de schade in dit geval door hemzelf dient te worden gedragen. €150 immateriële schadevergoeding.

JBS 2011, nr. 177

Rb. Arnhem 30 augustus 2011

LJN: BR6185

Toewijzing shockschade. Partner van de benadeelde is voor haar ogen doodgeschoten.

Contact- of gebiedsverbod als bijzondere voorwaarde:

JBS 2011, nr. 178

Hof Leeuwarden 4 augustus 2011

LJN: BR4319

Contactverbod opgelegd. Hof overweegt dat hierop een uitzondering wordt gemaakt mocht er een omgangsregeling met de kinderen tot stand komen.

JBS 2011, nr. 179

Rb. Utrecht 12 augustus 2011

LJN: BR4934

Contactverbod opgelegd in verband met bedreiging burgermeester en zijn vrouw. Rb. overweegt dat wanneer verdachte in de proeftijd zakelijke en/of bestuurlijke kwesties met de burgemeester moet bespreken, hij daartoe met een ambtenaar op het gemeentehuis contact moet opnemen.

(vervolg op blz. 2)

Tijdelijk huisverbod:

JBS 2011, nr. 180 **ABRS 10 augustus 2011** **LJN: BR4632**

Voor de oplegging van een huisverbod is niet vereist dat wordt vastgesteld of aannemelijk is dat strafbare feiten zijn gepleegd. Het huisverbod heeft blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wvth tot doel de preventie van strafbare feiten in de vorm van huiselijk geweld en het beschermen van de rechten en vrijheden van anderen.

Nationale ombudsman:

JBS 2011, nr. 181 **NO 8 augustus 2011** **Rapport 2011/234**

Verlaten plaats ongeval. Politie laat geen bericht uitgaan om verdachte op te sporen. Bovendien blijkt er geen registratie in het politiesysteem opgenomen. Klacht gegrond.

JBS 2011, nr. 182 **NO 18 augustus 2011** **Rapport 2011/256**

Niet toestaan van een raadsman bij een getuigenverhoor van vermeend slachtoffer (=politieagente) door politie. Hiertoe bestaat geen wettelijke verplichting, maar had in dit geval wel moeten worden toegestaan gelet op de grote belangen die voor de getuige op het spel stonden.

Overige onderwerpen:

JBS 2011, nr. 183 **Rb. 's-Gravenhage (civiel, voorzieningenechter) 3 februari 2011** **LJN: BP3735**

Tenuitvoerlegging vervangende hechtenis in het kader van schadevergoedingsmaatregel.

1. Dat na opheffing van het eerste faillissement het geruime tijd heeft geduurd totdat het CJIB de executie opnieuw ter hand genomen heeft kon eiser daaraan niet het vertrouwen ontnemen dat de vervangende hechtenis niet ten uitvoer zou worden gelegd.
2. De echtgenote van eiser is aangewezen op hulp, die thans wordt verleend door eiser. Dit maakt tenuitvoerlegging van vervangende hechtenis echter niet onrechtmatig.

JBS 2011, nr. 184 **Rb. 's-Gravenhage (civiel, voorzieningenechter) 26 mei 2011** **LJN: BQ9928**

Tenuitvoerlegging vervangende hechtenis in het kader van schadevergoedingsmaatregel. De lange periode (10 jaar) waarin betalingsregelingen hebben bestaan die door eiser zijn nagekomen, laat onverlet dat is gebleken dat

eiser zich niet aan de laatstelijk afgesproken betalingsregeling heeft gehouden door enkele malen niet tijdig en daarna in het geheel niet meer te betalen. Reeds daarom moet worden geoordeeld dat de basis aan de getroffen betalingsregeling is komen te vervallen, hetgeen toerekenbaar is aan eiser.

JBS 2011, nr. 185 **Rb. 's-Hertogenbosch (civiel) 3 augustus 2011** **LJN: BR4888**

Schadevergoeding na strafzaak. Shockschade? Oogmerk om schade toe te brengen.

1. Onderscheid tussen de verschillende soorten immaterieel nadeel in een geval als dit is volgens de rb. nauwelijks te maken. Voor zover al van shockschade zou kunnen worden gesproken, gaat dat op in het geheel van de geestelijke schade.

2. Het doel van gedaagden was het toebrengen van ernstig immaterieel nadeel. Nu hun oogmerk daarop was gericht, dient al het immaterieel nadeel dat daaruit daadwerkelijk voortvloeit aan gedaagden toegerekend te worden, welke vorm dat ook heeft en welke omvang dat ook heeft aangenomen.

JBS 2011, nr. 186 **Rb. 's-Gravenhage (civiel, voorzieningenechter) 26 augustus 2011** **LJN: BR6228**

Verbod tenuitvoerlegging vervangende hechtenis in het kader van schadevergoedingsmaatregel. Op grond van het vertrouwensbeginsel is het CJIB aan de namens hem door de deurwaarder gemaakt afspraak gebonden. In de brief van de deurwaarder staat niet vermeld dat de betalingsregeling voor een bepaalde periode is aangegaan of dat deze eenzijdig kan worden opgezegd.

JBS 2011, nr. 187 **Rb. Amsterdam (raadkamer) 29 augustus 2011** **LJN: BR6217**

Kennisname straf dossier. Bezwaar tegen weigering door officier. Vraag naar bevoegdheid raadkamer, omdat inmiddels de behandeling ter zitting is aangevangen. De officier heeft in redelijkheid de belangen van het onderzoek kunnen laten prevaleren, omdat familieleden van klagers nog moeten worden gehoord.

(vervolg op blz. 3)

JBS 2011, nr. 188
Hof Arnhem (raadkamer) 31 augustus
2011

LJN: BS1114

Beklag (art. 12) tegen sepot. Ernstige onvolkomenheden in het opsporingsonderzoek. Daarom een tweede, nieuw opsporingsonderzoek. In het nieuwe opsporingsonderzoek wordt wederom de "besmette" informatie van het eerste onderzoek gebruikt. Het hof is met het OM van oordeel dat het verloop van het strafrechtelijk onderzoek jegens beklaagden ertoe heeft geleid dat er onvoldoende rechtmatig bewijs tegen beklaagden voorhanden is. Het hof acht nader onderzoek niet geïndiceerd, omdat er ook bij de start van het tweede onderzoek niet conform de regels is gehandeld en de resultaten van dit onderzoek daarom niet meer bruikbaar zijn in een eventueel nader strafrechtelijk onderzoek.

JBS 2011, nr. 189
Hof Amsterdam (nevenzittingsplaats
Arnhem, civiel, kort geding) 30 augustus
2011

LJN: BR7120

Contactverbod. Slachtoffer is door ex op 16 oktober 2010 mishandeld. Gelet op het feit dat het contact is gestopt op 2 maart 2011 (overigens na betekening van het verstekvonnis) bestaat er naar het voorlopig oordeel van het hof op dit moment geen reële dreiging dat de ex onrechtmatig zal handelen jegens het slachtoffer.

Colofon

In het Jurisprudentiebulletin van Slachtofferhulp Nederland (JBS) wordt jurisprudentie verzameld die van belang kan zijn voor de juridische dienstverlening aan slachtoffers.

De opgenomen uitspraken worden onderverdeeld in rubrieken. Binnen de rubrieken zijn de uitspraken chronologisch gerangschikt.

De uitspraken worden over het algemeen sterk verkort weergegeven. Aanvullingen en weglatingen door de redactie worden zo: *[cursief]* weergegeven. Sommige uitspraken zijn door de redactie van (kort) commentaar voorzien.

De uitspraken betreffen merendeels strafzaken van de meervoudige kamers. Indien dat anders is, wordt dat vermeld.

Het JBS verschijnt in beginsel maandelijks en is te vinden via:

www.slachtofferhulp.nl/Algemeen/Slachtofferzorg/Jurisprudentiebulletin/

U kunt het JBS via e-mail toegestuurd krijgen door een berichtje te sturen aan JBS@slachtofferhulp.nl.

De redactie heeft altijd belangstelling voor (niet gepubliceerde) uitspraken die in het JBS zouden kunnen worden opgenomen.

Redactie:

mr. A.H. Sas

Contact:

JBS@slachtofferhulp.nl

Zie ook:

www.slachtofferhulp.nl/

Vordering benadeelde partij en schadevergoedingsmaatregel

172.

Rechtbank Alkmaar

4 augustus 2011

LJN: BR6175

Vordering benadeelde partij voor kosten rechtsbijstand ten behoeve van de strafzaak. Rb. wijst €3.051,72 toe. De kosten voor de bijstand ten behoeve van de beklagzaak (art. 12 Sv) worden buiten beschouwing gelaten. Reiskosten conform besluit tarieven in strafzaken. Art. 592a Sv, art. 12 Sv en art. 11 Besluit tarieven in strafzaken.

De rechtbank:

*[Roekeloos rijden met een dodelijk ongeval als gevolg, art. 6 WVVW]
[...]*

De benadeelde partij [benadeelde 1], wonende [adres] te Alkmaar, heeft vóór aanvang van de terechtzitting in het geding over de strafzaak bij de officier van justitie opgave gedaan van de inhoud van de vordering tot vergoeding €6.307,-, bestaande uit de kosten van de rechtsbijstand die zij ten behoeve van de strafzaak heeft gemaakt.

De officier van justitie heeft geconcludeerd tot integrale toewijzing van de vordering van de benadeelde partij.

De raadsman van verdachte heeft de vordering betwist. Hij heeft erop gewezen dat uit jurisprudentie volgt dat kosten van rechtskundige bijstand gemaakt in het kader van een artikel 12 Sv-procedure en die niet gevolgd wordt door strafvervolging niet in aanmerking komen voor vergoeding. Nu het gerechtshof Amsterdam het beklag van de benadeelde partij heeft afgewezen waardoor er geen strafvervolging voor het delict doodslag plaatsvindt, kunnen de kosten ten behoeve van de beklagprocedure niet voor vergoeding in aanmerking komen.

De rechtbank oordeelt als volgt. De kosten die namens de benadeelde partij door de raadsman worden geclaimd bedragen kosten voor rechtskundige bijstand in de zin van artikel 592a juncto artikel 361 lid 5 Wetboek van Strafvordering en zijn niet aan te merken als rechtstreekse schade in de zin van artikel 51a Wetboek van Strafvordering

vordering [moet zijn: art. 51f Sv]. Op basis van de door de raadsman van de benadeelde partij opgegeven kosten ten behoeve van de rechtsbijstand in onderhavige strafzaak zal de rechtbank afwijken van het gebruikelijke liquidatietarief en een bedrag van €3.051,72 toewijzen.

Daarbij heeft de rechtbank de kosten voor rechtskundige bijstand ten behoeve van de procedure ex artikel 12 Wetboek van Strafvordering buiten beschouwing gelaten. Een vergoeding voor rechtsbijstand op grond van artikel 592a Wetboek van Strafvordering komt enkel in aanmerking voor zover partijen die kosten hebben gemaakt in verband met de voegingsprocedure in het strafgeding en kosten die ten behoeve van de tenuitvoerlegging daarvan nog gemaakt zullen worden.

De reiskosten ad. €728,75,- die de raadsman claimt en die hij ten behoeve van de onderhavige strafzaak in rekening heeft gebracht bij de benadeelde partij acht de rechtbank onbegrijpelijk en disproportioneel hoog. Bovendien zijn deze kosten verder niet onderbouwd.

Conform artikel 11 van het 'Besluit tarieven in strafzaken' zal de rechtbank een reiskostenvergoeding van €0,28 per kilometer toekennen waarbij zij is uitgegaan van een afstand van 47 kilometer van het kantoor van de raadsman in Amsterdam tot aan het Gerechtgebouw in Alkmaar, en vice versa, in verband met zijn aanwezigheid bij de terechtzitting van de onderhavige zaak op 21 juli 2011.

Het overige gedeelte van de kosten rechtsbijstand zal de rechtbank afwijzen.
[...]

173.

Rechtbank Roermond

9 augustus 2011

LJN: BR4339

1. Vervanging sloten van het ouderlijk huis van het slachtoffer omdat de huissleutels waren weggeraakt is rechtstreekse schade.

2. Schadevergoedingsmaatregel opgelegd met één dag vervangende hechtenis, zonder nadere motivering.

Art. 361 lid 2 onder b Sv en art 36f Sr.

De rechtbank:

[Doodslag art. 287 Sr mishandeling en poging zware mishandeling art. 302 Sr.][...]

Uit het onderzoek ter terechtzitting is de rechtbank voldoende gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het primair

bewezenverklaarde handelen van verdachte rechtstreeks schade heeft geleden tot het bedrag van €6.778,51. Wat betreft de kosten van de sloten [*van het ouderlijk huis*] overweegt de rechtbank dat verdachte de sleutels weliswaar niet heeft meegenomen, maar dat de sleutels zijn kwijtgeraakt in de hectische situatie die is ontstaan als gevolg van het handelen van verdachte, zodat de kosten voor vervanging kunnen worden opgevat als rechtstreeks gevolg van zijn handelen. Verdachte is naar burgerlijk recht aansprakelijk voor deze schade. Gelet op het vorenstaande zal de vordering worden toegewezen tot een bedrag van €6.778,51.

Het toegewezen bedrag wordt vermeerderd met de wettelijke rente over €6.778,51 te rekenen vanaf 15 februari 2011 tot de dag der algehele voldoening.

De rechtbank zal over de vordering van de benadeelde partij, overeenkomstig het hiervoor overwogene, beslissen zoals hierna is vermeld, alsmede over de kosten die door de benadeelde partij zijn gemaakt, thans begroot op nihil.

De rechtbank zal tevens aan de verdachte de verplichting opleggen te betalen aan de Staat een bedrag van €6.778,51 te vermeerderen met de wettelijke rente over dat bedrag, te rekenen vanaf 15 februari 2011 tot de dag der algehele voldoening, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door hechtenis voor de tijd van 1 dag, te betalen ten behoeve van [naam benadeelde partij] voornoemd, zoals hierna in het dictum genoemd.

[...]

174.
Rechtbank Leeuwarden
11 augustus 2011
LJN: BR5321

Onevenredige belasting. Omzetsderving en kosten ziekteverzuim vereisen nadere onderbouwing. Aanhouding van de zaak levert een onevenredige belasting op.

Vergoeding bril van werknemer door werkgever wordt door rb. blijkbaar als rechtstreekse schade aangemerkt.

Art. 361 lid 3 Sv; art. 361 lid 2 onder b Sv.

De rechtbank:

[Overval art. 312 Sr en poging afpersing art. 317 Sr.]

[...]

1. Praxis-Doe-Het-Zelf-Center BV heeft zich voor de aanvang van de terechtzitting als benadeelde partij in het strafproces gevoegd door middel van indiening van het voorgeschreven formulier bevattende de opgave van een vordering tot vergoeding van door haar geleden schade ten gevolge van het aan verdachte onder 1 ten laste gelegde en bewezenverklaarde feit alsmede de gronden waarop deze berust.

De rechtbank is van oordeel dat de gestelde schade, bestaande uit het eigen risico van de verzekering en de kosten van een nieuwe bril voor de werknemer, voldoende aannemelijk is geworden en in zodanig verband staat met het door verdachte gepleegde strafbare feit, dat deze aan hem als een gevolg van zijn handelen kan worden toegerekend. De rechtbank acht de vordering, die niet dan wel onvoldoende door verdachte en diens raadvrouw is weersproken, derhalve gegrond en voor gedeeltelijke toewijzing vatbaar, zoals hieronder nader gespecificeerd.

Eigen risico verzekering:	€5.000,-
Vergoeding bril aan werknemer:	€510,-
Totaal	€5.510,-

De rechtbank acht daarnaast oplegging van de schadevergoedingsmaatregel aangewezen.

De rechtbank is van oordeel dat de gestelde schade, bestaande uit €8.000,- aan omzetsderving en €8.358,25 aan kosten voor ziekteverzuim, onvoldoende is onderbouwd, ondanks dat de benadeelde partij zich met betrekking tot de vordering heeft laten bijstaan door een advocaat en een schade-expert. In dat licht bezien is de rechtbank van oordeel dat aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting ter nadere onderbouwing van de vordering een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert.

De rechtbank zal dan ook bepalen dat het overige deel van de vordering niet ontvankelijk is en dat de benadeelde partij dat deel van haar vordering slechts bij de burgerlijke rechter kan aanbrengen.

[...]

175.

Gerechtshof Leeuwarden

19 augustus 2011

LJN: BR5344

Oplichting met verhuur vakantiewoningen in Spanje. Hof stelt de door verdachte te vergoeden overnachtingen voor alle benadeelden op drie (voor aangifte doen en vervangende accommodatie zoeken).

Art. 361 Sv.

Het hof:

*[Oplichting meer malen gepleegd art. 326 Sr en gewoonte maken van witwassen art. 320bis en 320ter Sr.]
[...]*

Een groot aantal benadeelde partijen heeft (onder meer) de kosten van het vervangende vakantieverblijf in de vorm van materiële schade gevorderd.

Voor alle benadeelde partijen geldt dat het hof het redelijk voorkomt dat de benadeelden een termijn nodig hebben gehad om maatregelen te treffen, zoals het mogelijk maken van strafrechtelijke vervolging, bijvoorbeeld door het doen van onderzoek naar de ontstane situatie dan wel het doen van aangifte bij de plaatselijke politie en/of het vinden van vervangende accommodatie. Uit de vorderingen is gebleken dat de termijn om de gewenste regelingen te treffen niet voor iedereen gelijk was. Het hof neemt wat dit betreft een termijn van maximaal drie dagen (overnachtingen) in aanmerking. Verdachte is tot vergoeding van die kosten, welke als directe schade is aan te merken, gehouden. Bij de beoordeling neemt het hof de dienaangaande gevorderde schade als uitgangspunt.
[...]

**Vordering van de benadeelde partij
[benadeelde 11]**

De benadeelde partij heeft zich in eerste aanleg in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. Deze bedraagt €1.448,00. De vordering is bij het vonnis waarvan beroep toegewezen tot een bedrag van €1.035,79. De benadeelde partij heeft zich in hoger beroep opnieuw gevoegd voor het bedrag van haar oorspronkelijke vordering.

De advocaat-generaal heeft gevorderd dat de vordering zal worden toegewezen tot een bedrag van €1.035,79 met oplegging van de schadevergoedingsmaatregel.

Verdachte erkent de vordering voor zover het de factuur van [bedrijf] betreft. De verdediging heeft zich op het standpunt gesteld dat de overige gevorderde schade dient te worden afgewezen.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is het hof voldoende gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het onder 1 bewezenverklaarde handelen van verdachte rechtstreeks schade heeft geleden tot €1.124,45. Dit betreft de kosten van het bij [bedrijf] gehuurde vakantieverblijf (€835,25) en de kosten van het vakantieverblijf voor de eerste drie overnachtingen na aankomst in Spanje (€289,20). Verdachte is tot vergoeding van die schade gehouden zodat de vordering tot dat bedrag zal worden toegewezen.

Het hof is van oordeel, dat de vordering van de benadeelde partij voor het overige niet betrekking heeft op schade, die rechtstreeks is toegebracht door de hiervoor bewezenverklaarde feiten. Gelet op het bepaalde in artikel 361, tweede lid, aanhef en onder b, van het Wetboek van Strafvordering, dient de benadeelde partij in haar vordering in zoverre niet ontvankelijk te worden verklaard.

Gelet op het vorenstaande dient verdachte, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden veroordeeld in de kosten van het geding door de benadeelde partij gemaakt, tot aan deze uitspraak begroot op nihil, en in de kosten ten behoeve van de tenuitvoerlegging nog te maken.

Om te bevorderen dat de schade door verdachte wordt vergoed, zal het hof de maatregel van artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht opleggen op de hierna te noemen wijze.

*[Volgen nog 15 vorderingen benadeelde partij]
[...]*

176.

Gerechtshof Leeuwarden

22 augustus 2011

LJN: BR5512

Bedreiging van politieambtenaar. Dat het slachtoffer een ervaren politieambtenaar is en gewend is om met agressie om te gaan, brengt in het licht van de buitengewone bedreiging die verdachte jegens hem heeft geuit niet mee dat de schade in dit geval door hemzelf dient te worden gedragen. € 150 immateriële schadevergoeding.

Art. 361 Sv en art. 6:106 BW.

Het hof:

[Bedreiging met de dood art. 285 Sr.][...]

Verdachte heeft de vordering van de benadeelde partij bestreden, stellend, dat hij het onder 1 ten laste gelegde feit niet heeft gepleegd. Het hof passeert dit verweer, nu het dat feit bewezen acht.

De raadvrouw heeft ter zitting van het hof aangevoerd dat politieambtenaren tegen bedreigingen, zoals onder 1 is ten laste gelegd, moeten kunnen, gelet op hun functie.

In het rapport immateriële schade van de benadeelde partij gevoegd bij het voegingsformulier heeft [benadeelde] naar voren gebracht dat de immateriële schade voortvloeit uit de door verdachte tegen hem geuite bedreigingen tijdens de uitoefening van zijn werkzaamheden als politieambtenaar. [benadeelde] heeft in die functie hinder van de bedreigingen ondervonden en is van mening dat het optreden van verdachte het normale beroepsrisico van een politieambtenaar overstijgt.

Het hof overweegt hieromtrent het volgende.

Politieambtenaren zullen in beginsel beter dan anderen zijn opgewassen tegen (de gevolgen van) agressie. Bij de selectie en opleiding komen stressbestendigheid en het kunnen/leren omgaan met geweld aan de orde. Zij worden daarin getraind. Vaststaat dat politieambtenaren door en tijdens hun functievervulling - meer dan een willekeurig ander persoon - worden geconfronteerd met (verbale) agressie, hetgeen maakt dat er bij hen een zekere gehardheid zal optreden. Een zekere gehardheid is onmisbaar in de juiste uitoefening van de politietoek. In zoverre worden aan politieambtenaren soms hogere eisen gesteld dan aan een "gewone" burger die niet over die opleiding, ervaring en gehardheid beschikt. Dit brengt echter niet met zich dat

politieambtenaren tijdens hun functievervulling niet in de situatie kunnen geraken dat zij (immateriële) schade lijden en die schade als benadeelde partij kunnen vorderen. Gelet op de omstandigheid dat [benadeelde] werd bedreigd met de dood, acht het hof aannemelijk geworden dat hij als gevolg daarvan immateriële schade heeft geleden, waarvoor verdachte jegens genoemd slachtoffer naar burgerlijk recht aansprakelijk is. Het hof bepaalt deze schade op €150,=.

De omstandigheid dat [benadeelde] als ervaren politieambtenaar is te bestempen en als zodanig gewend is om met agressie om te gaan, brengt in het licht van de buitengewone bedreiging die verdachte jegens hem heeft geuit niet mee dat de schade in dit geval door hemzelf dient te worden gedragen. Het hof acht daarbij in het bijzonder van belang dat [benadeelde] is opgetreden op een wijze als van een bekwame politieambtenaar in redelijkheid mag worden verwacht en dat niet kan worden gezegd dat hij agressie van verdachte heeft veroorzaakt of bevordert. Aangezien van de zijde van de verdachte onvoldoende is aangevoerd om tot een ander oordeel te kunnen komen en ook overigens niet valt in te zien dat [benadeelde] enig verwijt treft, zal het hof de vordering van [benadeelde] in zijn geheel toewijzen.

Het komt het hof voorts gewenst voor om voormeld bedrag tevens toe te wijzen in de vorm van een schadevergoedingsmaatregel.

[...]

177.

Rechtbank Arnhem

30 augustus 2011

LJN: BR6185

Toewijzing shockschade. Partner van de benadeelde is voor haar ogen doodgeschoten.

Art. 6:106 BW.

De rechtbank:

[Moord en twee maal poging moord art. 289 Sr.][...]

De vordering van benadeelde partij [partner van slachtoffer1]

De benadeelde partij [partner van slachtoffer1], partner van het overleden slachtoffer [slachtoffer1], heeft een bedrag van €17.882,25, gevorderd als materiële en

immateriële schadevergoeding. Deze vordering is niet betwist door verdachte. De materiële schadevergoeding van €12.382,25 betreft de uitvaartkosten van haar man C.M. [slachtoffer1]. De rechtbank acht de vordering - nu het tenlastegelegde bewezen is verklaard en de vordering voldoende is onderbouwd - toewijsbaar.

De gevorderde immateriële schadevergoeding van €5.500,- betreft shockschade. Deze schade is aan verdachte toe te rekenen. Aan de wettelijke vereisten, waaronder die genoemd in artikel 6:106 van het Burgerlijk Wetboek, is voldaan. Haar partner is voor haar ogen doodgeschoten; zij heeft de ernstige verwondingen aan diens hoofd moeten aanschouwen. De rechtbank acht voldoende aannemelijk dat de benadeelde partij door hetgeen haar is aangedaan immateriële schade heeft geleden en dat zij uit dien hoofde terecht aanspraak maakt op vergoeding van die schade. Zij is van oordeel dat een bedrag van €5.500,- aan schadevergoeding, gelet op alle omstandigheden, billijk is, zodat zij dit bedrag zal toewijzen aan het slachtoffer.

[Volgt vervolgens ook nog toewijzing schadevergoeding in de zaken van de pogingen.] [...]

Contact- of gebiedsverbod als bijzondere voorwaarde

178.

Gerechtshof Leeuwarden
4 augustus 2011
LJN: BR4319

Contactverbod opgelegd. Hof overweegt dat hierop een uitzondering wordt gemaakt mocht er een omgangsregeling met de kinderen tot stand komen.
Art. 14c Sr.

Het hof:

[Poging moord art. 289 Sr.][...]

Het hof ziet aanleiding om van de op te leggen gevangenisstraf een deel voorwaardelijk op te leggen. Naast de algemene voorwaarde dat verdachte gedurende de proeftijd geen nieuwe strafbare feiten zal begaan, zal het hof hierbij tevens de bijzondere voorwaarde opleggen dat verdachte zich houdt aan de aanwijzingen en

voorschriften, te geven door de reclasering. Indien een behandeling door de Ambulante Forensische Psychiatrie daarbij noodzakelijk wordt geacht, dient verdachte deze te volgen. Het hof zal als tweede bijzondere voorwaarde een contactverbod opleggen om te bewerkstelligen dat er geen contact tussen verdachte en aangeefster plaatsvindt. Hier wordt een uitzondering op gemaakt met betrekking tot de eventueel vast te stellen omgangsregeling van verdachte met zijn kinderen. Het hof ziet geen aanleiding om een plaatsverbod op te leggen, gelet op de verregaande consequenties hiervan.
[...]

179.

Rechtbank Utrecht
12 augustus 2011
LJN: BR4934

Contactverbod opgelegd in verband met bedreiging burgermeester en zijn vrouw. Rb. overweegt dat wanneer verdachte in de proeftijd zakelijke en/of bestuurlijke kwesties met de burgemeester moet bespreken, hij daartoe met een ambtenaar op het gemeentehuis contact moet opnemen.
Art. 14c Sr.

De rechtbank:

[Bedreigingen van burgemeester en zijn vrouw art. 285 Sr.][...]

De rechtbank is van oordeel dat, gelet op de context waarin de bedreigingen zijn geuit, een werkstraf van na te melden duur passend en geboden is. Daarnaast acht de rechtbank, gezien het strafblad van verdachte en zijn attitude ten opzichte van dit soort delicten, een voorwaardelijke vrijheidsstraf op zijn plaats teneinde verdachte er van te weerhouden zich in de toekomst wederom aan strafbare feiten schuldig te maken.

Gelet op de impact van de bedreigingen op het gezin van aangever, acht de rechtbank een contactverbod geboden, waarbij het verdachte verboden zal worden gedurende een bepaalde tijd, anders dan op uitnodiging, fysiek, telefonisch dan wel schriftelijk contact op te nemen met de aangever, diens echtgenote en andere leden van het gezin van aangever. Voor zover verdachte meent gedurende de proeftijd zakelijke en/of bestuurlijke kwesties met de burgemeester te moeten bespreken, dan is de aangewezen weg dat hij contact opneemt met een ambtenaar op

het gemeentehuis en niet rechtstreeks met de burgemeester.
[...]

Tijdelijk huisverbod

180.

Raad van State (afdeling bestuursrechtspraak)

10 augustus 2011

LJN: BR4632

Voor de oplegging van een huisverbod is niet vereist dat wordt vastgesteld of aannemelijk is dat strafbare feiten zijn gepleegd. Het huisverbod heeft blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wth tot doel de preventie van strafbare feiten in de vorm van huiselijk geweld en het beschermen van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 2 lid 1 Wth.

De afdeling bestuursrechtspraak:

[Hoger beroep van de burgemeester van Olst-Wijhe tegen een uitspraak van de rechtbank Zwolle-Lelystad die het beroep van de uithuisgeplaatste gegrond had verklaard.][...]

Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester zich onder verwijzing naar het RiHG en het proces-verbaal van 28 juli 2010, op het standpunt mocht stellen dat een ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van [belanghebbende] dan wel een ernstig vermoeden daarvan, als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wet tijdelijk huisverbod, bestond. De burgemeester heeft hierbij terecht van belang geacht dat reeds eerder meldingen van huiselijk geweld zijn geweest, zoals ook uit het RiHG naar voren komt. Dat [wederpartij] de gedragingen heeft ontkend en dat de verdenking van [wederpartij] ter zake van mishandeling niet heeft geleid tot strafrechtelijke vervolging, betekent, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet dat de burgemeester reeds om die reden diende af te zien van het opleggen van het huisverbod. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 30 maart 2011 in zaak nr. 201008055/1/H3) is voor de oplegging van een huisverbod niet vereist dat wordt vastgesteld of aannemelijk is dat strafbare feiten zijn gepleegd. Het huisverbod heeft blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wth tot doel de preventie van strafbare feiten in de vorm van huise-

lijk geweld en het beschermen van de rechten en vrijheden van anderen. Meer specifiek wordt met het huisverbod beoogd de gezondheid en de lichamelijke integriteit van de betrokkenen ook te kunnen beschermen in crisissituaties waarin nog geen sprake is van strafbare feiten (Kamerstukken II 2005/06, 30 657, nr. 3, blz. 7). Anders dan [wederpartij] stelt, mocht de burgemeester zich op het standpunt stellen dat de in het besluit van 28 juli 2010 vermelde feiten en omstandigheden aannemelijk zijn en dat deze, daargelaten de letterlijke betekenis van sommige bevoordingen van het besluit van 28 juli 2010, de oplegging van het huisverbod kunnen dragen.

De Afdeling komt, anders dan de rechtbank, tot de conclusie dat de burgemeester in redelijkheid een huisverbod heeft kunnen opleggen. Het betoog van de burgemeester slaagt.

[...]

De Nationale ombudsman:

181.

Nationale ombudsman

8 augustus 2011

Rapport 2011/234

Verlaten plaats ongeval. Politie laat geen bericht uitgaan om verdachte op te sporen. Bovendien blijkt er geen registratie in het politiesysteem opgenomen. Klacht gegrond.

Art. 7 Wegenverkeerswet.

De Nationale ombudsman:

[Verzoeker was op 10 juni 2010 betrokken bij een kettingbotsing. Voor hem stond de auto van mevrouw P. en weer daarvoor stond de auto van de heer X. Plotseling werd verzoeker van achter aangereden door een BMW met een Duits kenteken. Deze auto maakte na het ongeval direct rechtsomkeert. Omdat de drie betrokken auto's de rijbaan blokkeerden, besloten de bestuurders de schade in een zijstraat verder af te wikkelen.

Twee dagen na het ongeval ging verzoeker naar het politiebureau om aangifte te doen tegen de eigenaar van de Duitse auto, omdat deze de plek van het ongeval had verlaten zonder zich te identificeren. Klager wilde zijn schade op de veroorza-

ker verhalen. Er bleek echter niets in de politiesystemen te staan. Klacht tegen politie Rotterdam-Rijnmond over onzorgvuldige afwikkeling van het ongeval. Ook is er geen melding uitgegaan naar alle wagens, om uit te kijken naar de veroorzaker van het ongeval, zoals zou zijn gezegd.][...]

Beoordeling

Toetsingsnorm

Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat overheidsinstanties secuur werken. Dit vereiste brengt met zich mee dat de politie haar betrokkenheid bij de afwikkeling van een verkeersongeval waarbij de veroorzaker is gevlucht, zorgvuldig in de politiesystemen verwerkt. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit vereiste brengt met zich mee dat de politie in de hiervoor geschetste situatie alert reageert door een melding naar alle politiewagens te laten uitgaan.

Voor de beoordeling van de klacht van verzoeker moet eerst de vraag worden beantwoord of er bij de afwikkeling van de aanrijding op 10 juni 2010 politie ter plaatse is geweest.

Volgens de Nationale ombudsman is het voldoende aannemelijk geworden dat er op 10 juni 2010 na de aanrijding politie ter plaatse is geweest. De verklaringen van verzoeker en mevrouw P. geven een duidelijk beeld van de betrokkenheid van de politie die dag. De beide verklaringen komen op alle wezenlijke onderdelen overeen. De Nationale ombudsman ziet geen reden om te twifelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van mevrouw P. en verzoeker. De Nationale ombudsman acht hierbij nog van belang dat er tussen verzoeker en mevrouw P. geen enkele relatie bestaat en dat verzoeker zich reeds een aantal dagen na het ongeval bij de politie heeft beklaagd dat de betrokken politieambtenaren niets in de systemen hebben verwerkt. Op dit punt blijft hij consequent.

De Nationale ombudsman acht het geloofwaardig dat de betrokken politieambtenaren na het ongeval tegen mevrouw P. hebben gezegd dat er een melding is uitgegaan aan alle wagens, om uit te kijken naar de veroorzaker van het ongeval. Duidelijk is echter dat er volgens de korpsbe-

heerder niet een dergelijke melding is uitgegaan, anders was dit vastgelegd. Zelfs voor zover twijfel zou kunnen bestaan of de betrokken politieambtenaren gezegd hebben dat een melding is uitgegaan aan alle wagens, is de Nationale ombudsman van oordeel dat gelet op de omstandigheden een dergelijke melding passend was geweest.

Al met al concludeert de Nationale ombudsman dat het voldoende aannemelijk is dat er politieambtenaren bij de afwikkeling van het ongeval aanwezig zijn geweest. Het had van hen verwacht mogen worden dat zij hun handelen en bevindingen in de politiesystemen hadden verwerkt. De Nationale ombudsman vindt het zorgelijk dat dit niet is gebeurd. Als het ongeval in de systemen was verwerkt, dan was het voor verzoeker en mevrouw P. makkelijker geweest om aangifte te doen tegen de veroorzaker van het ongeval, om hem langs die weg op te sporen en eventueel aansprakelijk te stellen. Dit is ook een van de doelen van artikel 7 van de Wegenverkeerswet 1994, waarin verlaten plaats ongeval als misdrijf strafbaar is gesteld (zie verder ook Achtergrond, onder I.). De politie heeft dan ook in strijd gehandeld met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

Voorts is genoegzaam vast komen te staan dat de politieambtenaren ondanks hun toezegging aan mevrouw P. geen melding aan alle politiewagens hebben doen uitgaan. Dit is in strijd met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

[...]

182.

Nationale ombudsman

18 augustus 2011

Rapport 2011/256

Niet toestaan van een raadsman bij een getuigenverhoor van vermeend slachtoffer (=politieagente) door politie. Hiertoe bestaat geen wettelijke verplichting, maar had in dit geval wel moeten worden toegestaan gelet op de grote belangen die voor de getuige op het spel stonden.

Aanwijzing huiselijk geweld.

De Nationale ombudsman:

[Klager, zijn partner (en ex-partner) zijn werkzaam bij de politie. Door verschillende aanwijzingen wordt tegen klager een strafrechtelijk onderzoek gestart wegens huise-

lijk geweld. De partner wil alleen in bijzijn van haar advocaat als getuige worden gehoord. Dit wordt niet toegestaan. Er wordt van het horen van de partner afgezien. De zaak wordt geseponeerd. Klachten over het starten van het strafrechtelijk onderzoek, over de sepotgrond en over de dossiervorming door de officier. Allen ongegrond. Tevens klacht over dat de officier van justitie geen raadsman heeft toegestaan bij het getuigenverhoor van zijn vriendin.]

[...]

II. Ten aanzien van het niet toestaan van een raadsman bij het getuigenverhoor

1. Ook deze gedraging wordt getoetst aan het redelijkheidsvereiste.

2. De Nationale ombudsman stelt voorop dat er geen wettelijke verplichting bestaat tot het toestaan van een raadsman bij het getuigenverhoor. Dit neemt echter niet weg dat de politie de aanwezigheid van een raadsman wel kán toestaan.

Er stond voor Claudia heel wat op het spel; zij was ofwel slachtoffer van huiselijk geweld, ofwel dé getuige die een voor haar partner ontlastende verklaring kon afleggen. In beide gevallen was er voor Claudia voldoende aanleiding om zich door een advocaat te willen laten bijstaan, die ervoor kan waken dat het verhoor juist wordt uitgevoerd en er geen ongeoorloofde druk wordt uitgeoefend. De Nationale ombudsman oordeelt dat de officier van justitie aan de grote belangen van Claudia voorbij is gegaan en een advocaat had moeten toestaan, nu Claudia daar uitdrukkelijk om vroeg.

De minister heeft gesteld dat de officier van justitie het van belang vond dat Bas en Claudia onafhankelijk van elkaar een verklaring zouden afleggen. Uiteindelijk heeft Claudia in het geheel geen verklaring afgelegd, met uitzondering van haar schriftelijke verklaring, die in een later stadium van het onderzoek aan het dossier is toegevoegd.

De Nationale ombudsman betreurt het dat de weigering een advocaat toe te laten ertoe heeft geleid dat Claudia in het geheel niet is gehoord. Haar verklaring zou immers van groot belang zijn voor de overtuiging of Bas zich al dan niet schuldig heeft gemaakt aan huiselijk geweld.

De officier van justitie heeft het redelijkheidsvereiste geschonden.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.[...]

Overige onderwerpen:

183.

Rechtbank 's-Gravenhage (civiel, voorzieningenechter)

3 februari 2011

LJN: BP3735

Tenuitvoerlegging vervangende hechtenis in het kader van schadevergoedingsmaatregel.

1. Dat na opheffing van het eerste faillissement het geruime tijd heeft geduurd totdat het CJIB de executie opnieuw ter hand genomen heeft kon eiser daaraan niet het vertrouwen ontnemen dat de vervangende hechtenis niet ten uitvoer zou worden gelegd.

2. De echtgenote van eiser is aangewezen op hulp, die thans wordt verleend door eiser. Dit maakt tenuitvoerlegging van vervangende hechtenis echter niet onrechtmatig.

Art. 561 Sv (oud) en Aanwijzing executie (oud).

De voorzieningenechter:

[...]

2. Het geschil

2.1. Eiser vordert – zakelijk weergegeven – gedaagde te gebieden met eiser een betalingsregeling van €200,- per maand aan te gaan voor de aan hem in de drie zaken opgelegde schadevergoedingsmaatregelen *gezamenlijk [totaal €22.753,30]* en gedaagde te verbieden eiser voor deze drie zaken in vervangende hechtenis te nemen.

2.2. Daartoe voert eiser het volgende aan. Gelet op de inkomenspositie van eiser, schiet tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis zijn doel voorbij. Tenuitvoerlegging zal de voldoening van de schadevergoedingsmaatregelen op geen enkele wijze bespoedigen. Dit is al van begin af aan bij gedaagde bekend. De inkomenspositie van eiser laat een aflossing toe van €50,- per maand. Met een uiterste inspanning is eiser evenwel bereid €200,- per maand af te lossen.

In de periode tussen de beide faillissementen van eiser heeft het CJIB geen serieuze incassomaatregelen getroffen. Nu ook aansluitend aan de detentie van eiser in 2008/2009 geen vervangende hechtenis ten uitvoer is gelegd, is bij hem het vertrouwen gewekt dat dit niet meer zou gebeuren. Indien vervangende hechtenis aangewezen was, had dit aansluitend aan

de detentie ten uitvoer gelegd moeten worden.

Gelet op het tijdsverloop en op de gezondheidssituatie en de afhankelijkheid van de echtgenote van eiser, is het CJIB gehouden om akkoord te gaan met de door eiser voorgestelde betalingsregeling. Het CJIB heeft hiertoe de beleidsvrijheid en dient zich niet te verschuilen achter de beleidsregels.

Gelet op het voorgaande is tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis onrechtmatig jegens eiser.

[...]

3. De beoordeling van het geschil

[...]

3.8. Aan eiser moet worden toegegeven dat het na opheffing van het eerste faillissement op [datum opheffing] geruime tijd heeft geduurd totdat het CJIB de executie opnieuw ter hand genomen heeft. De door gedaagde overgelegde aanmaningsbrief dateert immers van 7 december 2005. Nog daargelaten dat dit tijdsverloop gedaagde niet ontslaat van zijn onder 3.2 vermelde verplichting, valt niet in te zien dat eiser daaraan het vertrouwen kon ontnemen dat de vervangende hechtenis niet ten uitvoer zou worden gelegd. Gedaagde heeft immers onweersproken gesteld dat hij met ingang van 7 december 2005 de incasso weer ter hand heeft genomen. Vanaf dat moment had eiser in ieder geval weer rekening dienen te houden met tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis. Daar komt bij dat dit betoog van eiser slechts betrekking kan hebben op de in zaak 1 opgelegde schadevergoedingsmaatregel. De in de andere zaken opgelegde schadevergoedingsmaatregelen dateren immers van een latere datum.

3.9. Ook het betoog van eiser dat eventuele vervangende hechtenis aansluitend aan zijn detentie in 2008/2009 ten uitvoer had moeten worden gelegd, kan niet worden gevolgd. Na afloop van zijn detentie verkeerde eiser immers in staat van faillissement, als gevolg waarvan het CJIB de executie had opgeschort.

3.10. Gelet op het onder 3.3 vermelde beleid, acht de voorzieningenrechter het niet onredelijk dat het CJIB niet akkoord is gegaan met de aanvankelijk door eiser voorgestelde betalingsregeling van €50,- per maand. Met gedaagde is de voorzieningenrechter van oordeel dat een dergelijke regeling zou leiden tot een onacceptabel

lange betalingsregeling van omstreeks 38 jaar. Met betrekking tot de voorgestelde regeling van €200,- per maand, geldt dat ook deze regeling ertoe zou leiden dat integrale voldoening ruim 9 jaar in beslag neemt, en derhalve onevenredig veel langer dan ingevolgde de hiervoor onder 3.4 genoemde Aanwijzing gehanteerde getrapte termijn van 12, respectievelijk 36 maanden. Niet is voorts gesteld of gebleken dat sprake is van zodanig uitzonderlijke omstandigheden dat – met het oog op de in de Aanwijzing voorziene ‘maatwerk in het individuele geval’ – aan eiser een betalingstermijn van 9 jaar zou moeten worden toegestaan.

Nog daargelaten dat het laatste betalingsvoorstel eerst is gedaan nadat de arrestatiebevelen waren uitgevaardigd, kan de weigering van dit betalingsvoorstel op grond van het voorgaande dan ook niet als onrechtmatig worden beschouwd.

3.11. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van de echtgenote van eiser wordt als volgt overwogen. Naar de voorzieningenrechter begrijpt, is de echtgenote in haar dagelijks leven aangewezen op hulp, die thans wordt verleend door eiser. Deze omstandigheid – hoe zwaarwegend deze ook mag zijn voor eiser en zijn echtgenote – maakt tenuitvoerlegging van vervangende hechtenis echter niet onrechtmatig. Invloed op de thuissituatie is immers inherent aan vrijheidsbenemende straffen en maatregelen. Daar komt bij dat eiser geen feiten of omstandigheden naar voren heeft gebracht waaruit zou moeten volgen dat de echtgenote van eiser niet door andere personen dan eiser kan worden bijgestaan.

[...]

184.

Rechtbank 's-Gravenhage (civiel, voorzieningenrechter)

26 mei 2011

LJN: BQ9928

Tenuitvoerlegging vervangende hechtenis in het kader van schadevergoedingsmaatregel. De lange periode (10 jaar) waarin betalingsregelingen hebben bestaan die door eiser zijn nagekomen, laat onverlet dat is gebleken dat eiser zich niet aan de laatstelijk afgesproken betalingsregeling heeft gehouden door enkele malen niet tijdig en daarna in het geheel niet meer te betalen. Reeds daarom moet worden geoordeeld dat de basis aan de getroffen betalingsregeling is komen te vervallen, hetgeen toerekenbaar is aan eiser.
Art. 561 Sv (oud) en Aanwijzing executie (oud).

De voorzieningenrechter:

[...]

3.3. De belangrijkste stelling van eiser is dat, nu hij gedurende een zeer lange periode van ruim tien jaar steeds betalingsregelingen met het CJIB c.q. de deurwaarder heeft getroffen en deze is nagekomen, het gedaagde niet meer vrijstaat om alsnog tot het ten uitvoer leggen van vervangende hechtenis over te gaan.

3.4. De lange periode waarin betalingsregelingen hebben bestaan die door eiser zijn nagekomen, laat onverlet dat is gebleken dat eiser zich niet aan de laatstelijk afgesproken betalingsregeling heeft gehouden door enkele malen niet tijdig en daarna in het geheel niet meer te betalen. Reeds daarom moet worden geoordeeld dat de basis aan de getroffen betalingsregeling is komen te vervallen, hetgeen toerekenbaar is aan eiser. Eisers stelling dat hij niet in staat was de regeling na te komen, maakt dat niet anders. Gedaagde heeft aangevoerd dat het CJIB als beleid hanteert dat niet-nakoming van een betalingsregeling leidt tot annulering van de regeling en tot het geheel opeisbaar zijn van het openstaande bedrag. Het hantieren van een dergelijk beleid valt binnen de aan het CJIB toekomende beleidsvrijheid en is voorschans niet onredelijk, ook niet indien een lange periode van lopende betalingsregelingen aan de niet-nakoming is vooraf gegaan.

3.5. Daarbij komt dat in artikel 561 lid 4 Wetboek van Strafvordering (Sv) (oud), dat hier van toepassing is, is bepaald dat een schadevergoedingsmaatregel in ieder geval binnen twee jaar en drie maanden na de dag waarop het vonnis voor tenuitvoerlegging vastbaar is geworden, moet zijn voldaan. Die termijn is al overschreden. Gedaagde heeft daarom terecht aangevoerd dat de afgesproken betalingsre-

geling niet in een redelijke verhouding staat tot de hoogte van de openstaande vordering. Bovendien zou voortzetting van de betalingsregeling tot een dusdanig langdurige afbetalingsregeling leiden, dat zelfs geen volledige betaling binnen de executieverjaringstermijn zal plaatsvinden. Aangezien gedaagde gedurende de jaren herhaaldelijk om een verhoging van de betalingsregelingen heeft verzocht, moet worden aangenomen dat de betalingsregelingen slechts een tijdelijk karakter hadden en gedaagde steeds heeft beoogd de aflossingsbedragen te verhogen zodat binnen de executieverjaringstermijn volledige betaling kon plaatsvinden.

3.6. Een en ander leidt tot de conclusie dat er geen grond is om aan te nemen dat gedaagde onrechtmatig jegens eiser handelt door de vervangende hechtenis ten uitvoer te leggen en dat gedaagde niet gehouden is om opnieuw in overleg te treden met eiser omtrent een betalingsregeling. De vorderingen zullen daarom worden afgewezen.

[...]

185.

Rechtbank 's-Hertogenbosch (civiel) 3 augustus 2011

LJN: BR4888

Schadevergoeding na strafzaak. Shockschade? Oogmerk om schade toe te brengen.

1. Onderscheid tussen de verschillende soorten immaterieel nadeel in een geval als dit is volgens de rb. nauwelijks te maken. Voor zover al van shockschade zou kunnen worden gesproken, gaat dat op in het geheel van de geestelijke schade.

2. Het doel van gedaagden was het toebrengen van ernstig immaterieel nadeel. Nu hun oogmerk daarop was gericht, dient al het immaterieel nadeel dat daaruit daadwerkelijk voortvloeit aan gedaagden toegerekend te worden, welke vorm dat ook heeft en welke omvang dat ook heeft aangenomen.

Art. 6:106 lid 1 sub a en b BW; art. 6:98 BW.

De rechtbank:

[...]

2. De vaststaande feiten

2.1. In de nacht van [datum] is brand gesticht in de woning van [eisers] aan [adres]. Door deze brand zijn hun beide kinderen - [A] van 14 jaar oud en [C] van 8 jaar oud - om het leven gekomen. [eisers] zijn uit een raam op de bovenverdieping gesprongen en ernstig gewond geraakt.

2.2. In verband met hun betrokkenheid bij deze brandstichting zijn gedaagden bij onherroepelijk geworden uitspraken veroordeeld tot lange gevangenisstraffen wegens het medeplegen van moord op de beide kinderen en wegens het medeplegen van poging tot moord op [eisers]. [gedaagde sub 1] is door het gerechtshof te 's-Hertogenbosch veroordeeld tot een gevangenisstraf van 17 jaren (tevens is een TBS-maatregel opgelegd), [gedaagde sub 2] tot een gevangenisstraf van 18 jaren, en [gedaagde sub 4] tot een gevangenisstraf van 15 jaren. Zij hebben tegen deze uitspraken geen cassatieberoep ingesteld. [gedaagde sub 3] is door het gerechtshof te 's-Hertogenbosch veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Het hiertegen ingestelde cassatieberoep is verworpen.

2.3. [eisers] hebben ieder als benadeelde partij een vordering tot schadevergoeding ingesteld in de strafzaken tegen gedaagden. De strafrechter heeft deze vorderingen deels toegewezen en gedaagden hoofdelijk veroordeeld tot betaling van €22.474,30 aan [eiser sub 1] en €24.474,30 aan [eiseres sub 2].

3. Het geschil

3.1. [eisers] vorderen na eisvermeerdering samengevat dat de rechtbank:
a. voor recht verklaart dat gedaagden op grond van artikel 6:162 juncto 6:166 BW hoofdelijk aansprakelijk zijn voor alle door hen geleden en te lijden materiële en immateriële schade ten gevolge van de brandstichting, en
b. gedaagden hoofdelijk veroordeelt tot betaling aan hen van €538.536,73, vermeerderd met rente en kosten.
[...]

Omvang van de schade

4.8. [eisers] stellen als gevolg van de brand zowel materiële als immateriële schade te hebben geleden. De verschillende schadeposten zullen hieronder worden besproken.
[Dan volgt toewijzing van een aantal materiële schadeposten.][...]

Smartengeld

4.43. Vaststaat dat gedaagden onrechtmatig hebben gehandeld jegens [eisers] door brand te stichten in de woning van [eisers] terwijl [eisers] en hun twee kinderen in de woning sliepen. Gedaagden zijn daarom ingevolge artikel 6:162 BW ge-

houden alle schade die [eisers] hierdoor lijden te vergoeden.

4.44. Ingevolge de artikelen 6:95 en 6:106 BW komt aan een benadeelde niet alleen vergoeding van de vermogensschade toe, maar heeft deze in bepaalde gevallen ook recht op een naar billijkheid vast te stellen vergoeding voor al het 'ander nadeel' (immateriële schade of leed) dat hem is toegebracht. Voor een vergoeding van 'ander nadeel' is onder meer plaats indien de aansprakelijke persoon (of personen) het oogmerk had (hadden) om zodanig nadeel toe te brengen en/of indien de benadeelde lichamelijk letsel heeft opgelopen of op andere wijze in zijn persoon is aangetast.

4.45. [eisers] vorderen vergoeding van de immateriële schade die zij als gevolg van de brandstichting hebben geleden, tot een totaalbedrag van €253.600,-, waarvan €146.800,- voor [eiseres sub 2] en €106.800,- voor [eiser sub 1].

Zij beroepen zich in de dagvaarding op de immateriële schade als gevolg van het eigen letsel, op het gederfd woongenot en op de immateriële schade met betrekking tot het overlijden van hun twee kinderen. Daarbij beroepen zij zich enerzijds op het bepaalde in art. 6:106 lid 1 sub b BW en in samenhang daarmee op de figuur van de shockschade. Gelet op de gebruikte bewoordingen ("rechtstreeks hebben willen treffen") en de verwijzing naar de Smartengeldbundel 2006 nummer 298 beroepen zij zich anderzijds op het bepaalde in art. 6:106 lid 1 sub a BW. Uit hetgeen uit de stukken en ter comparitie naar voren is gekomen is [eisers] aanzienlijk leed aangedaan en gaat het hen om vergoeding van dat leed. De rechtbank constateert dat onderscheid tussen de verschillende soorten immaterieel nadeel in een geval als dit nauwelijks is te maken. Het is gekunsteld. Alle elementen van de schade, zoals hierna zullen worden beschreven, grijpen immers in elkaar en vormen een onlosmakelijk geheel. Er is in dit geval ook geen aanleiding te onderscheiden in "eigen schade" en "shockschade". Het gaat hier immers om schade die het gevolg is van een onrechtmatige daad die het hele gezin [eisers] rechtstreeks trof en niet om nadeel dat voortvloeit uit een afgeleide onrechtmatige daad (hetgeen aan de orde zou zijn geweest in het geval dat de onrechtmatige daad (primair) de kinderen had getroffen en [eisers] daarvan 'slechts' toeschouwers zouden zijn geweest.) Voor zover al van shockschade zou kunnen

worden gesproken, gaat dat op in het geheel van de geestelijke schade.

4.46. De rechtbank zal eerst beoordelen of gedaagden het oogmerk hadden om aan [eisers] immateriële schade toe te brengen (artikel 6:106 lid 1 sub a BW) en overweegt daartoe als volgt.
[...]

4.48. De rechtbank is van oordeel dat uit de inhoud van bovenstaande verklaringen blijkt dat gedaagden het oogmerk hadden om [eisers] leed toe te brengen als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 sub a BW. De bedoeling van de brandstichting was immers, zo blijkt uit deze verklaringen, om [eisers] met de ernstige, juist ook immateriële, gevolgen daarvan te treffen door "wraak" op hen te nemen, hen "de schrik op het lijf te jagen", "het liefst met doden". Welke vorm dat immateriële nadeel precies zou hebben voor de verschillende leden van het gezin [eisers] en welke omvang dat immateriële nadeel zou nemen, hebben gedaagden wellicht niet in detail kunnen bevroeden. De gevolgen hadden ook anders kunnen uitpakken. Zo hadden de ouders kunnen sterven en de kinderen overleven. Waar het om gaat is dat het doel van gedaagden was het toebrengen van ernstig immaterieel nadeel. Nu hun oogmerk daarop was gericht, dient al het immateriële nadeel dat daaruit daadwerkelijk voortvloeit (en dat hierna besproken zal worden) aan gedaagden toegerekend te worden, welke vorm dat ook heeft en welke omvang dat ook heeft aangenomen. [gedaagde sub 2] heeft nog aangevoerd dat hij [eisers] niet rechtstreeks wilde treffen. De rechtbank verwerpt dat verweer. De wens het gezin te treffen ontstond bij [gedaagde sub 3], maar de overige gedaagden, ook [gedaagde sub 2], wisten dat dit het doel was van de brandstichting toen zij besloten mee te doen en hebben die wens de hunne gemaakt.

4.49. De rechtbank is voorts van oordeel dat vaststaat dat [eisers] door de brandstichting niet alleen ernstig lichamelijk letsel hebben opgelopen, maar ook op andere wijze in hun persoon zijn aangetast (artikel 6:106 lid 1 sub b BW). Hen is immers ernstig geestelijk letsel toegebracht doordat zij samen met hun kinderen in een levensbedreigende situatie zijn gebracht, zij hun kinderen niet hebben kunnen redden, zij hun kinderen en hun gezinsleven zijn kwijtgeraakt en ook hun huis, hun persoonlijke bezittingen en hun gevoel van

veiligheid. Dit laatste met name omdat dit alles hen om onbegrijpelijke redenen is aangedaan door hun bureu.

4.50. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de door [eisers] als gevolg van de brand geleden immateriële schade volledig voor vergoeding in aanmerking komt, zowel op grond van art. 6:106 lid 1 sub a BW als onder art. 6:106 lid 1 sub b BW.
[...]

186.

Rechtbank 's-Gravenhage (civiel, voorzieningenrechter)

26 augustus 2011

LJN: BR6228

Verbod tenuitvoerlegging vervangende hechtenis in het kader van schadevergoedingsmaatregel. Op grond van het vertrouwensbeginsel is het CJIB aan de namens hem door de deurwaarder gemaakt afspraak gebonden. In de brief van de deurwaarder staat niet vermeld dat de betalingsregeling voor een bepaalde periode is aangegaan of dat deze eenzijdig kan worden opgezegd.

Art. 561 lid 1 Sv. Aanwijzing executie.

De voorzieningenrechter:

[...]

3. De beoordeling van het geschil

[...]

3.3. Eiser heeft aan zijn vorderingen ten grondslag gelegd dat gedaagde zich heeft laten vertegenwoordigen door de deurwaarder, die namens gedaagde bij brief van 30 september 2009 heeft ingestemd met een betalingsregeling van €100,00 per maand. Eiser mocht erop vertrouwen dat gedaagde had gekozen voor een afwijking van de regel dat de schadevergoedingsmaatregel van in totaal €101.605,88 binnen de toen geldende wettelijke termijn van 27 maanden moet zijn betaald. Gedaagde handelt daarom in strijd met het vertrouwensbeginsel. Gedaagde heeft het eiser onmogelijk gemaakt zich te houden aan deze met de deurwaarder gemaakte betalingsregeling door betalingen die eiser wilde doen te weigeren, aldus eiser.

3.4. Gedaagde stelt zich hiertegenover op het standpunt dat eiser er niet op had

kunnen vertrouwen dat hij tot in lengte van dagen een termijnbedrag in de orde van grootte van €100,00 aan de deurwaarder zou mogen blijven voldoen. Een maandbedrag van €100,00 betekent dat hij - getet op het op 30 september 2009 openstaande bedrag - gedurende ruim honderd jaar aflossingen zou moeten doen om volledig aan de schadevergoedingsmaatregel te voldoen. Weliswaar heeft de deurwaarder een eigen bevoegdheid om betalingsregelingen te treffen (indien er een dwangbevel is uitgevaardigd), maar dit geldt alleen binnen de grenzen van de opdrachtverhouding met het CJIB. In die opdrachtverhouding is het van belang dat het gehele bedrag binnen een redelijke termijn wordt betaald. Bovendien zijn eiser en de deurwaarder - en daarna het CJIB - opnieuw in overleg getreden om tot een nieuwe betalingsregeling te komen. Het was eiser duidelijk dat de betalingsregeling van € 100,00 per maand geen eeuwigdurende regeling betrof. De deurwaarder heeft eiser er daarbij op gewezen dat het termijnbedrag omhoog moest. Voorts zou er sprake zijn van een verkapte matiging van de schadevergoedingsmaatregel indien eiser onbeperkt in de gelegenheid zou zijn gesteld om lage termijnbedragen te blijven betalen, aldus gedaagde.

3.5. De voorzieningenrechter oordeelt als volgt. In de brief van de deurwaarder van 30 september 2009 staat vermeld dat als de financiële positie van eiser in positieve zin wijzigt, eiser contact met het deurwaarderskantoor dient op te nemen om een nieuwe aflossing overeen te komen. Kennelijk is de financiële positie van eiser in positieve zin gewijzigd, want op enig moment is eiser in plaats van €100,00 per maand €125,00 per maand gaan aflossen. Op 21 september 2010 was de aflossingscapaciteit van eiser verder vergroot, want toen heeft hij aangeboden €500,00 per maand te gaan betalen. In het kader van de nakoming van de door hem met de deurwaarder gemaakte afspraak is eiser aan deze beide verhogingen gebonden. Daar staat tegenover dat, indien de betalingsregeling door eiser wordt nagekomen, op grond van het vertrouwensbeginsel ook gedaagde aan de namens hem door de deurwaarder gemaakt afspraak is gebonden. In de brief van 30 september 2009 staat immers niet vermeld dat de betalingsregeling voor een bepaalde periode is

aangegaan of dat deze eenzijdig kan worden opgezegd.

3.6. Ter zitting is komen vast te staan dat eiser de overeengekomen termijnbedragen contant betaalde aan het deurwaarderskantoor. Tevens staat vast dat eiser vanaf enig moment in 2010 niet langer in de gelegenheid is gesteld het maandelijksse bedrag van €125,00 te betalen, ook niet na de toegezegde verhoging met €375,00. Het is dus niet aan eiser te wijten dat hij de betalingsregeling niet meer is nagekomen.

3.7. De op eiser rustende verplichting tot nakoming van de betalingsregeling is niet komen te vervallen doordat de aangeboden betalingen niet worden geaccepteerd. Gezien het overwogene onder 3.5 en 3.6 dient eiser dus tot 21 september 2010 (datum van de onder 1.10 vermelde brief van eiser) maandelijks een bedrag van €125,00 aan gedaagde te betalen en vanaf voormelde datum maandelijks een bedrag van €500,00. Daarbij wordt in overweging genomen dat eiser nogmaals ter zitting uitdrukkelijk heeft verklaard maandelijks €500,00 euro te willen en kunnen betalen. De termijnen waarvoor gedaagde in het verleden geen betaling heeft aanvaard, dienen alsnog door eiser te worden ingelopen. Gedaagde zal deze betalingen moeten accepteren. De primaire en meer subsidiaire vordering van eiser zullen dan ook - op de wijze als hierna vermeld - worden toegewezen.

3.8. Ten aanzien van de subsidiaire vordering overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Eiser vordert subsidiair schorsing van de executie totdat in hoogste instantie over de rechtmatigheid van de tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis is geoordeeld. Artikel 561 lid 1 Wetboek van Strafvordering bepaalt echter dat een strafvonnis zo spoedig mogelijk wordt geexecuteerd. Dat uitgangspunt geldt ook voor de tenuitvoerlegging van opgelegde schadevergoedingsmaatregelen. De subsidiaire vordering zal dan ook worden afgewezen.

[...]

187.

Rechtbank Amsterdam (raadkamer)

29 augustus 2011

LJN: BR6217

Kennisname strafdossier. Bezwaar tegen weigering door officier. Vraag naar bevoegdheid raadkamer, omdat inmiddels de behandeling

ter zitting is aangevangen. De officier heeft in redelijkheid de belangen van het onderzoek kunnen laten prevaleren, omdat familieleden van klagers nog moeten worden gehoord. Art. 51b Sv.

De rechtbank:

Beschikking

op het bezwaarschrift ex artikel 51b van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv)
[...]

Procesgang

Op 10 juni 2011 hebben klagers en hun raadsman met de officier van justitie gesproken over de strafrechtelijke vervolging van de personen die verdacht worden van het doden van hun vader. In dat gesprek heeft de officier van justitie gezegd nog geen afschrift van het dossier te willen verstrekken.

Deze beslissing heeft de officier van justitie bij brief van 14 juni 2011 aan de raadsman van klagers bevestigd.

Op 21 juni 2011 heeft de rechtbank een aanvang gemaakt met het onderzoek ter terechtzitting tegen twee verdachten. Klagers hebben ter terechtzitting de rechtbank verzocht om afgifte van een kopie van het dossier, maar de rechtbank heeft dat verzoek niet in behandeling genomen. Tegen de beslissing van de officier van justitie is door de raadsman namens klagers bij schrijven van 23 juni 2011 bezwaar gemaakt. Dit bezwaarschrift is op 24 juni 2011 ter griffie van deze rechtbank ontvangen.

De rechtbank heeft op 15 augustus 2011 de raadsman van klagers, mr. R.A. Korver, en de officier van justitie, mr. P.C. Velleman, in besloten raadkamer gehoord. Klagers zijn, hoewel daartoe rechtsgeldig opgeroepen, niet in raadkamer verschenen. De raadsman heeft meegedeeld dat klagers verhinderd zijn in raadkamer te verschijnen, maar hem hebben gemachtigd namens hen het woord te voeren.

Inhoud van het bezwaarschrift

Het bezwaarschrift richt zich tegen de beslissing van de officier van justitie van 10 juni 2011, als vervat in de brief van 14 juni 2011, inhoudende de weigering om een afschrift van het dossier te verstrekken. Allereerst wordt betoogd dat het onderzoeksbelang waarop het openbaar minis-

terie zich beroept niet, althans onvoldoende is gemotiveerd.

Ten tweede wensen klagers informatie over de doodsoorzaak van hun vader niet via AT5 te vernemen, wat wel het geval is nu zij het dossier niet hebben. Dit druist in tegen de algemene beginselen van een behoorlijke procesorde.

Zij stellen ten derde ook belang te hebben bij een afschrift van het dossier. Zij hebben een afschrift nodig om door hun raadsman te worden geïnformeerd over hun positie binnen het strafrecht. Daarnaast wensen zij inzicht te krijgen in de daden van verdachten zodat zij hun trauma, al dan niet met bijstand van hulpverleners, beter kunnen verwerken.

Ten slotte stellen zij dat de weigering een afschrift van het dossier te verstrekken in strijd is met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en met het geldende recht.

Standpunten in raadkamer

De officier van justitie verzet zich tegen een afschrift van het procesdossier aan klagers. Het lopende onderzoek is delicaat en nog niet afgerond. Er dienen nog getuigen te worden gehoord waaronder familieleden van klagers. Een afschrift van het procesdossier op het kantoor van de raadsman neerleggen met daaraan gekoppeld de voorwaarde dat het niet gedupliceerd mag worden, acht de officier van justitie geen optie, nu daarmee niet voorkomen kan worden dat klagers informatie verstrekken aan de familieleden die nog als getuige moeten worden gehoord. Zodra het onderzoek het toelaat, zal een afschrift van het procesdossier aan de raadsman worden verstrekt. Daarmee wordt voldaan aan de waarborgen, belangen en de procespositie van klagers.

Klagers stellen dat de raadsman van één van de verdachten in de pers uit stukken uit het procesdossier heeft geciteerd. Klagers wensen hiertegen gepaste actie te ondernemen, maar kunnen dat pas doen nadat de inhoud van het dossier hen bekend is. Het is voor klagers van belang dat zij door hun raadsman over hun positie binnen het strafproces worden geadviseerd. Bovendien is het voor klagers van belang om op voor hen relevante momenten inzicht te krijgen in de daden van verdachte, zodat zij hun trauma beter kunnen verwerken. Voorts is afschrift van proces-

stukken voor klagers van belang omdat zij wellicht in de toekomst met hulpverleners te maken krijgen die door afschrift van deze processtukken beter in staat zijn de nabestaanden van hulp te voorzien. Klagers achten voornoemde processtukken relevant voor de beoordeling van een in het strafproces te voegen vordering tot schadevergoeding. Uit artikel 51b Sv vloeit het recht tot toegang tot de stukken voort. Dit artikel verleent aan de benadeelde partij toegang tot alle stukken van het dossier.

Beoordeling

Klagers zijn nabestaanden van [slachtoffer] die op 12 maart 2011 om het leven is gekomen. [verdachte 1] en [verdachte 2] (verder: [verdachte 1] en [verdachte 2]) worden door het openbaar ministerie vervolgd, omdat zij worden verdacht van betrokkenheid bij het overlijden van [slachtoffer].

Klagers zijn als kinderen van [slachtoffer] op grond van artikel 51d, juncto 51e, tweede lid, aanhef en onder b Sv slachtoffers in de zin van artikel 51b Sv in de strafzaken tegen [verdachte 1] en [verdachte 2]. Slachtoffers kunnen de officier van justitie, en tijdens het onderzoek ter terechtzitting – in dit geval – de rechtbank verzoeken toestemming te verlenen om kennis te nemen van de processtukken die voor de slachtoffers van belang zijn.

De bevoegdheidsverdeling in artikel 51b Sv plaatst de rechtbank in raadkamer voor de vraag of zij wel bevoegd is te beslissen op het door klagers ingediende bezwaarschrift. Het onderzoek ter terechtzitting is immers inmiddels aangevangen, en vanaf dat moment beslist de rechtbank ter terechtzitting over verzoeken op grond van deze bepaling

De rechtbank heeft dit ter terechtzitting niet onderkend, en heeft het verzoek tot kennisname niet in behandeling willen nemen. Nadien hebben klagers hun bezwaarschrift ingediend. Dit bezwaarschrift is binnen de wettelijke termijn van veertien dagen ingediend en dient daardoor in beginsel in behandeling te worden genomen. De wet lijkt zich daartegen niet te verzetten, zij het dat het wel in strijd met de geest van de wet lijkt de rechtbank in raadkamer te laten beslissen over een verzoek terwijl op dat moment de rechtbank ter terechtzitting het onderzoek al is begonnen. Wat daarvan ook zij, de rechtbank in raadkamer wenst niet dat klagers

van het spreekwoordelijke kastje naar de spreekwoordelijke muur worden gestuurd. Daarom acht de rechtbank zich bevoegd op het verzoek te beslissen.

De behandeling in raadkamer heeft overigens wel tot gevolg dat de rechtbank een andere toets hanteert dan wanneer de rechtbank het verzoek ter terechtzitting had moeten beoordelen. Bij de beoordeling van het bezwaarschrift en daarmee de beslissing van de officier van justitie past in raadkamer slechts een marginale toets, terwijl de rechtbank ter terechtzitting een eigen bevoegdheid heeft en dus een eigen beslissing neemt. In dat licht moet ook de door klagers aangehaalde beslissing van deze rechtbank van 31 maart 2011 (LJN: BP9775) worden gelezen. Die beslissing is genomen na aanvang van het onderzoek ter terechtzitting als gevolg waarvan de bevoegdheid om toestemming tot kennisneming van het dossier te verlenen, de rechtbank toekwam.

Beoordeling van het bezwaarschrift

In het belang van het onderzoek, dan wel in het belang van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, van de opsporing of vervolging van strafbare feiten of op zwaarwichtige gronden aan het algemeen belang ontleend, kan de officier van justitie de kennisneming van bepaalde processtukken weigeren.

De rechtbank dient te beoordelen of de officier van justitie in redelijkheid heeft kunnen weigeren een afschrift van het procesdossier aan klagers te kunnen verstrekken.

Omdat familieleden van klagers nog moeten worden gehoord, verzet het onderzoeksbelang zich op dit moment tegen het verstrekken van een afschrift van het dossier, aldus de officier van justitie. De rechtbank is van oordeel dat de belangen van klagers reëel en substantieel zijn, maar dat de officier van justitie vooralsnog in redelijkheid de belangen van het onderzoek heeft kunnen laten prevaleren. Het bezwaarschrift zal daarom ongegrond worden verklaard.

Op 8 september 2011 zal het onderzoek in de strafzaak tegen voornoemde verdachten ter terechtzitting worden voortgezet. Het staat klagers vrij hun verzoek tegenover de rechtbank te herhalen. De rechtbank zal op dat verzoek moeten beslissen. [...]

188.

Gerechtshof Arnhem (raadkamer)

31 augustus 2011

LJN: BS1114

Beklag (art. 12) tegen sepot. Ernstige onvolkomenheden in het opsporingsonderzoek. Daarom een tweede, nieuw opsporingsonderzoek. In het nieuwe opsporingsonderzoek wordt wederom de "besmette" informatie van het eerste onderzoek gebruikt. Het hof is met het OM van oordeel dat het verloop van het strafrechtelijk onderzoek jegens beklaagden ertoe heeft geleid dat er onvoldoende rechtmatig bewijs tegen beklaagden voorhanden is. Het hof acht nader onderzoek niet geïndiceerd, omdat er ook bij de start van het tweede onderzoek niet conform de regels is gehandeld en de resultaten van dit onderzoek daarom niet meer bruikbaar zijn in een eventueel nader strafrechtelijk onderzoek.

Art. 12 Sv.

Het hof:

Beschikking

[...]

Op 22 februari 2011 is ter griffie van het hof een klaagschrift binnengekomen van klager. Het klaagschrift richt zich tegen de beslissing van de officier van justitie te Almelo om tegen beklaagden geen strafvervolgung in te stellen.

Het hof heeft kennisgenomen van het ambtsbericht van de hoofdofficier van justitie te Almelo, het schriftelijk verslag van de advocaat-generaal en de overige op deze zaak betrekking hebbende stukken.

Het beklag

Klager heeft op 6 juli 2009 en 14 september 2010 aangifte gedaan van verduistering, oplichting en valsheid in geschrift, gepleegd door beklaagden in de periode 1 juli 2004 tot en met 31 mei 2009.

Voor wat betreft een weergave van de feiten verwijst het hof naar het aan deze beschikking in kopie gehechte ambtsbericht van het openbaar ministerie.

Bij brief van 7 februari 2011 heeft de officier van justitie besloten beklaagden niet te vervolgen, omdat er onvoldoende wettig bewijs is.

De beoordeling van het beklag

Klager kan als rechtstreeks belanghebbende worden beschouwd en is derhalve ontvankelijk in zijn beklag.

Het hof leidt uit het dossier af dat het bureau financiële recherche van de regiopoli-

tie Twente reeds sinds november 2006 diverse aangiften tegen beklaagde [naam beklaagde 1] heeft ontvangen ter zake oplichting en fraude. Vervolgens is er jegens beklaagde een [naam beklaagde 1] strafrechtelijk onderzoek gestart onder de naam "Peugeot".

Blijkens een proces-verbaal van bevindingen van de bovenregionale recherche Noord- en Oost Nederland van 22 februari 2010 zijn er op het moment van overdracht van het onderzoek "Peugeot" door de regiopolitie Twente aan de bovenregionale recherche Noord- en Oost Nederland onvolkomenheden ten aanzien van het onderzoek geconstateerd. Het is onduidelijk op basis van welke strafvorderlijke grondstukken in het dossier zijn terechtgekomen en daarnaast zijn er opsporingshandelingen verricht waarvan geen proces-verbaal is opgemaakt, hetgeen in strijd is met artikel 152 van het Wetboek van Strafvordering.

[Er wordt daarom besloten dat onder de naam "Ellia" een nieuw opsporingsonderzoek wordt gestart door een nieuw team. Dan blijkt echter in het nieuwe onderzoek wederom besmette informatie uit het onderzoek "Peugeot" te zijn gebruikt en blijkt ook een medewerker van bij "Peugeot" betrokken was bij het nieuwe onderzoek te zijn betrokken. Dit is voor de officier reden om te seponeren.][...]

Uit het ambtsbericht van het openbaar ministerie van 21 maart 2011 blijkt dat daartoe is overwogen dat het nieuwe onderzoek "Ellia" mede is gestart en gevoerd met besmette informatie uit het eerdere onderzoek "Peugeot" en dat de nieuw verkregen opsporingsinformatie in processen-verbaal is aangevraagd en onderbouwd met besmette informatie, waardoor de nieuwe informatie ook als besmette informatie dient te worden beschouwd. Als de verdachten in het onderzoek "Ellia", waaronder de beklaagden, gehoord zouden worden, dan zouden zij geconfronteerd worden met besmette informatie, hetgeen weer consequenties zou hebben voor de bruikbaarheid van die verklaringen.

Teneinde te voorkomen dat de aangevers onnodig lang op een uiteindelijk negatieve justitiële beslissing zouden moeten wachten, heeft het openbaar ministerie ervoor gekozen om het strafrechtelijk onderzoek "Ellia" direct te beëindigen en de zaken tegen de beklaagden te seponeren.

Het hof overweegt dat indien in een strafzaak wordt vastgesteld dat er onrechtmatigheden in het opsporingsonderzoek hebben plaatsgevonden, de later oordelende strafrechter moet beoordelen welke gevolgen aan die onrechtmatigheden dienen te worden verbonden. Dit kan in -zeer uitzonderlijke gevallen- leiden tot niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie dan wel tot bewijsuitsluiting van het door die onrechtmatigheden verkregen besmette bewijs.

Gelet hierop is het hof met het openbaar ministerie van oordeel dat het hierboven beschreven verloop van het strafrechtelijk onderzoek jegens beklaagden ertoe heeft geleid dat er onvoldoende rechtmatig bewijs tegen beklaagden voorhanden is waarop een later oordelende strafrechter tot een veroordeling van beklaagden ter zake enig strafbaar feit zal kunnen komen. Het hof acht nader onderzoek niet geïndiceerd, omdat er ook bij de start van het onderzoek "Ellia" niet conform de regels is gehandeld en de resultaten van dit onderzoek daarom niet meer bruikbaar zijn in een eventueel nader strafrechtelijk onderzoek.

Gelet op het vorenstaande kan het hof de beslissing van de officier van justitie om de zaken tegen beklaagde te seponeren billijken. Deze conclusie valt te betreuren. Het hof kan er weinig begrip voor opbrengen dat, als een eerste onderzoek wegens ernstige tekortkomingen moet worden stopgezet, het vervolgonderzoek kennelijk vanuit het openbaar ministerie niet de aandacht en begeleiding krijgt, die het klaarblijkelijk nodig heeft.

[...]

189.
Gerechtshof Amsterdam (nevenzittingsplaats Arnhem, civiel, kort geding)
30 augustus 2011
LJN: BR7120

Contactverbod. Slachtoffer is door ex op 16 oktober 2010 mishandeld. Gelet op het feit dat het contact is gestopt op 2 maart 2011 (overigens na betekening van het verstekvonnis) bestaat er naar het voorlopig oordeel van het hof op dit moment geen reële dreiging dat de ex onrechtmatig zal handelen jegens het slachtoffer.

Het hof:

[...]

inzake

[opposant] [=verdachte][...]

tegen:

[geopposeerde] [=moeder van slachtoffer] in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige [A.] [=slachtoffer][...].

1. Het geding in eerste aanleg

[...]

2. Het geding in hoger beroep bij verstek

Het verloop van het geding in hoger beroep bij verstek blijkt uit het arrest van dit hof van 8 februari 2011 waartegen [opposant] in verzet komt.

3. Het geding in hoger beroep in oppositie

[De voorzieningenrechter in eerste aanleg heeft een contactverbod afgewezen. Hier tegen werd hoger beroep ingesteld. Het hof heeft bij verstek arrest gewezen. Hierbij is een contactverbod opgelegd aan opposant. Hiertegen is opposant in verzet gekomen (art. 143 jo. art. 139 Wetboek van burgerlijke rechtsvordering).][...]

5. De vaststaande feiten

5.1 [geopposeerde] is de moeder van [A.] [...]. [A.] is geboren op [geboortedatum] 1993 en is nu dus 17 jaar oud.

5.2 [A.] en [opposant] hebben een relatie gehad.

5.3 Op 16 oktober 2010 heeft [A.] bij de politie aangifte gedaan ter zake van eenvoudige mishandeling door [opposant] op diezelfde dag. Samengevat weergegeven, staat er in de aangifte dat zij (met iemand) in de Utrechtse binnenstad liep en [opposant], met wie de relatie toen al verbroken was, tegenkwam. Bij McDonalds, waar zij wat ging eten, was [opposant] ook. Hij keek haar strak en agressief aan en zei dat zij met hem mee moest komen. [opposant] pakte haar arm en trok haar met kracht mee. Zij kwam met haar hoofd tegen de muur aan, waardoor zij pijn voelde. Hij bleef haar vasthouden en trok haar mee naar buiten. Daar duwde hij haar met kracht met haar rug tegen de muur, wat pijn veroorzaakte. Later werd zij met haar hoofd tegen de muur gegooid. [opposant] pakte haar vast in haar zij, wat ook pijn deed, en vervolgens in haar gezicht ter plaatse van haar wangen en mond. Na een opmerking van [A.] pakte hij haar nog

steviger vast. Door een oudere heer zijn zij uit elkaar gehaald. De verbalisant merkt op dat hij op de linkerpols van [A.] een verkleuring (paars/rood/blauw) ziet van ongeveer 3 bij 1 centimeter. [A.] maakt in de aangifte ook melding van een incident van enkele weken eerder bij haar school. [opposant] heeft haar daar ook geknepen en geslagen, waardoor zij letsel had.

5.4 Naar aanleiding van deze aangifte heeft het Openbaar Ministerie bij wege van een transactie de zaak afgedaan en aan [opposant] een boete van €250,- opgelegd.

5.5 [A.] en [opposant] hebben tot 2 maart 2011 over en weer nog SMS-contact gehad. Daarna hebben zij geen enkel contact meer met elkaar gehad.

5.6 Op 8 juli 2011 is bij de administratie van de sector strafrecht van het gerechtshof Arnhem het hof ingekomen een klaagschrift als bedoeld in artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering waarin namens [A.] beklag wordt gedaan over het niet vervolgen van [opposant].

6. De motivering van de beslissing in hoger beroep

[Geopposeerde heeft haar eis gewijzigd en vermeerderd. Zij eist een straat- en contactverbod van in eerste instantie een jaar.] [...]

6.3 Het hof stelt voorop dat toewijzing van het gevorderde straat- en contactverbod een ernstige inbreuk maakt op het grondrecht van bewegingsvrijheid van [opposant] en dat daarvoor in elk geval naar het voorlopig oordeel van het hof een reële dreiging dient te bestaan van toekomstig onrechtmatig handelen van [opposant] jegens [A.]. De vraag of in dat geval een straat- en contactverbod noodzakelijk is moet vervolgens worden beantwoord aan de hand van alle omstandigheden van het geval en met inachtneming van de daarbij betrokken belangen van beide partijen. Daarbij dient te worden uitgegaan van de actuele omstandigheden en moet worden gezien of betekenis toekomt aan de tijd die is verstreken sedert de ruzie van partijen op 16 oktober 2010.

6.4 Weliswaar is gebleken dat [opposant] en [A.] na de mishandeling door [opposant] van [A.] op 16 oktober 2010 nog contact met elkaar hebben gehad, maar niet is voorshands aannemelijk geworden dat [opposant] het initiatief voor dit contact heeft gezocht. De stellingen van partijen

spreken elkaar op dit punt tegen en het is niet duidelijk of [A.] contact heeft gezocht met [opposant] en deze heeft gereageerd op haar SMS-berichten of andersom. In elk geval staat vast dat er sinds 2 maart 2011 geen enkel contact meer tussen [opposant] en [A.] is geweest. De stelling van [geopposeerde] dat de agressiviteit van [opposant] alleen maar toeneemt, stuit alleen al daarop af. [opposant] heeft de stelling van [geopposeerde] dat hij enkele weken geleden nog in een auto en luid toeterend door de straat [straatnaam] is gereden, gemotiveerd betwist, zodat de juistheid van die stelling niet is gebleken.

6.5 [A.] heeft ter zitting verklaard dat ten gevolge van de mishandeling op 16 oktober 2010 hoofdpijn en blauwe plekken had, erg is afgevallen en zich slecht kon concentreren op haar schoolwerk, maar dat zij inmiddels weer bijna op haar oude gewicht is en dat het op school goed gaat. Sportbeoefening en dansen moet zij op doktersadvies nog laten. Zij zit nu in de vijfde klas van de HAVO en is nog wel bang dat, als [A.] contact met haar zoekt, het halen van haar diploma in gevaar komt. [opposant] heeft ter zitting verklaard dat hij niets te zoeken heeft in de straat [straatnaam] en niet voornemens is daar te komen. Het hof oordeelt het in het belang van zowel [A.] als [opposant] dat zij geen contact meer met elkaar hebben en elkaar zullen mijden. Familieleden van weerszijden hebben hen verzocht elkaar met rust te laten. Naar het voorlopig oordeel van het hof staat op grond van hun verklaringen ter zitting voor beiden vast dat hun relatie definitief is verbroken en zien zij in dat het in hun belang is geen contact meer met de ander moeten zoeken en de ander zo nodig te mijden.

6.6 Op grond van hetgeen in rechtsoverwegingen 6.4 en 6.5 is overwogen bestaat er naar het voorlopig oordeel van het hof op dit moment geen reële dreiging dat [opposant] onrechtmatig zal handelen jegens [A.]. Het enkele feit dat het contact pas is verbroken na betekening van het versterk arrest aan [opposant], hetgeen erop zou kunnen duiden dat hij slechts onder dwang bereid is geen contact met [A.] te zoeken, is gelet op al hetgeen hiervoor is overwogen onvoldoende om te oordelen dat er bij gebreke van een straat- en contactverbod een reële dreiging van onrechtmatig handelen door [opposant] jegens [A.] bestaat die rechtvaardigt dat een ernstige inbreuk op het grondrecht van

bewegingsvrijheid van [opposant] moet worden gemaakt. Naar het voorlopig oordeel van het hof is niet voorshands aannemelijk geworden dat behandeling van [opposant] bij de Waag of elders, zoals GGD-arts [...] heeft aangegeven, nodig is en dat zonder die behandeling een reële dreiging van onrechtmatig handelen door [opposant] jegens [A.] bestaat. Het hof heeft daarbij mede gelet op hetgeen namens [opposant] over zijn medisch verleden is aangevoerd.

6.7 Op grond van het vorenstaande falen alle grieven en zal het hof beslissen als volgt.

6.8 Als de in het ongelijk gestelde partij zal [geopposeerde] in de kosten van het hoger beroep in oppositie worden veroordeeld. Artikel 237 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering biedt in dit geval geen mogelijkheid voor compensatie van deze kosten.

7. De beslissing

Het hof, recht doende in kort geding in hoger beroep in oppositie:

verklaart het verzet van [opposant] tegen het tussen partijen gewezen verstekarrest van 8 februari 2011 gegrond;
ontheft [opposant] van de in dat arrest van 8 februari 2011 uitgesproken veroordeling;
bekrachtigt het vonnis van de voorzieningenrechter in kort geding van 3 december 2010; [...]